

и това по какви политически съображения ставаше незнамъ... Тя бѣше испратила мисионери въ Видинско, Софийско и Нишко окръжия, и искаше да приклони тия българи (наречени шопи), които живѣятъ между Сърбия и България, да се населятъ въ мѣстата на изпѣденитѣ черкези.

Сърбия виждаше въ тази политическа постѣпка на Русия една голѣма опасностъ за нейнитѣ, вѣроятно, бѣдущи политически стрѣмления. Тогава Филипъ Христичъ, тогавашенъ сръбски попечителъ (министръ) повика Раковски и му разправя, че това що правятъ Руситѣ съ примамванието на българитѣ е много опасно за васъ и насъ сърбитѣ, че между тѣзи два народа се туря единъ опасенъ зидъ за въ бѣдеще. За да се отклони това нѣщо, единственото сръдство е, да напише Раковски една брошура и да съвѣтва въ нея българитѣ, да се не мамятъ да напущатъ хубавото си отечество и пр., като даде и въ сѣщо врѣме на Раковски 150 минца за напечатването на брошурата. Раковски написа на скоро тази брошура подъ заглавие: *„Руската убийствена политика за българитѣ“*. Този случай бѣше и много згоденъ за Раковски, да се отърве отъ Икономсва. Заради това той дава една частъ отъ тѣзи пари на Икономова за напечатванието ѝ, и го съгласява да иде въ Букурещъ да я напечати, защото въ Бѣлградъ не било удобно на сръбското правителство. Икономовъ отиде въ Букурещъ, напечата я и послѣ я испрати въ Бѣлградъ; отъ тукъ тя се испрати и разпрѣсна изъ въпроснитѣ мѣста. И така Раковски съ това съвпадение извърши двѣ нѣща: отърва се отъ Икономова и напечата ползватата за българитѣ брошура.

Тази брошура направи наистина голѣмо припятствие на рускитѣ агенти. Тѣ можаха да прелѣсватъ едвамъ 10—12 хиляди българи, да се прѣселятъ въ Русия. Освѣнъ това тѣ наскоро се разкѣяха, и повечето отъ половината отишли се завърнаха пакъ въ роднитѣ си мѣста.